

keresve forgolódik, pedig az kellene,
hogy felébressz. Ne álmaim kísértsd,
hanem éber tekintetemben ragyogjon
a Te tükrödben, bármilyen szöveg szerint
a Nap. Minden napomban naptalan
a fény, mintha egy más égítest venne
fénykörébe, ne engedj el, és ne szoríts
a sötéthez, még ha a sötétből kiszorítható
is olykor némi tapasztalat. Miért úsznak
ki a betűk a lelkemből, Uram? Mondd
velem az ábécét, az első, a második
betűt, hogy jottányi se vesszen el
a felfénylő jelekből. Utánad mondok
bármit, csak jelezz. Most a kondenzcsík
mutatja emlékezetemből, hogy milyen,
ha mellettem lehetsz.

Acsai Roland

Gergely Ágnes két sorára

A hold sötét igéiből
kihallhatod a csendet.
A csillagok ábrázata
mégis rendet teremthet.

A hold sötét igéiből
zuhognak rád a titkok.
Ennyi, amit felszántanál:
egy teljes holdnyi birtok.

Tücsöktelen zsoltár

Gergely Ágnesnek szeretettel

A vanban ott az Isten,
a nincsből semmi sincs,
a leszben bízni minden,
a volt rozsdás kilincs.

Kinyithatod az ajtót,
a zár kattanni fog,
felismered azonmód,
seprűn kopott cirok.

Felismered a házat
egy pillanat alatt,
pedig még sosem láttad,
sok emlék rád szakad.

Kihűlt, hideg örökség,
csillagfényű csibék,
lehullnak mind a körték,
gurulnak szerteszt.

A szóban ott a szótár,
kenyérben a kovász,
és zeng az őszi zsoltár
tűcsöktelen tovább.

